

Tarptautinis jaunimo epistolinio rašinio konkursas

„Parašyk laišką artimajam ir papasakok savo patirtis COVID-19 pandemijos metu”

2041 m. balandžio 20 d.,

P. Širvio g. 31, Zarasai

Labas, sūneli!

Šiandien labai svarbi diena – man, Tau, kiekvienam pasaulio žmogui. Prieš 20 metų šią dieną baigėsi ilgai pasaulį kankinusi garsioji pandemija. Ta proga noriu Tau daug ką pasakyti. Nors dabar jau 2041 metai, bet aš labai dažnai grįžtu mintimis į tuos laikus. Tai atsitiko ne tik man ar mūsų šeimai, bet visai Lietuvai, visam pasauliui! Tais metais atsirado baisusis virusas paslaptingu pavadinimu COVID-19. Dėl to pasaulyje buvo paskelbta pandemija. Aišku, iš pradžių virusas buvo tolimas ir dar ne toks grėsmingas, tačiau... jis pasiekė ir mus. Į Lietuvą „karūnuotasis“ siaubūnas atšliūkino per du mėnesius. Daug kas galvojo, kad jo iš viso nėra (nors, tiesą sakant, kai kurie žmonės taip manė visą karantiną...), o kiti tikėjo, kad jis Lietuvos nepasiglemš ir bus sustabdytas... Ne veltui šis įvykis įrašytas į istorijos vadovėlius. Ne veltui pasaulis kasmet mini šią svarbią žmonijai datą...

Iš pradžių virusas mums, tada šeštos klasės mokiniams, neatrodė baisus, bet šalies vyriausybė manė kitaip, ir po poros savaičių Lietuvoje buvo paskelbtas karantinas. Mokiniai buvo priversti pradėti nuotolinį mokymą, tai yra mokytis namuose. Taip! Įsivaizduoji? Mes mokėmės iš namų, ir kone visą dieną sėdėjome prie kompiuterių ekranų! Aišku, Tu tik nepagalvok, kad mus taip ir paliko ramybėje, likimo valioje... Oi ne... Mokytojai labai greitai sugalvojo daryti vaizdo pamokas! Ot linksma buvo! Beje, vaizdo pamoka tai yra tokia pamoka, kuri vykdoma nuotoliniu būdu, kai tau tiesiog tereikia paspausti ant nuorodos ir tave lyg magišku būdu sujungia su mokytoju ir kitais mokiniais (žinoma, tavo klasės draugais, ne šiaip žmonėmis „iš gatvės“).

Man labai patiko taip mokytis, kai šalia ant stalo garuodavo skanios kakavos puodukas, pūpsodavo minkštutė cinamoninė bandelė. O jei kartais per pamoką pasidarydavo labai nuobodu, galėdavau „nutildyti“ mokytoją, t. y. išjungti jo mikrofoną, ir užvertusi galvą suptis kėdėje...

Dar prisimenu, kad būdavo keista ir įdomu matyti savo klasės draugus mažuose langeliuose kompiuterio ekrane. O dar juokingiau pasidarydavo, kai matydavau kažkurį siurbčiojantį arbatą, arba kaip kažkieno katinas „nepastebėtas“ perbėgdavo per stalą, o vieno mama vis landžiodavo į kambarį ir kviesdavo valgyti pietų. Kartą viena mano draugė nusprendė per pamoką pasidažyti blakstienas ir tikriausiai pamiršo išjungti savo kamerą. Mokytoja tokiu veidu į ją pasižiūrėjo, kad net man baisu pasidarė... Oi kliuvo jai tada!

O į lauką? Ar buvo galima išeiti į lauką? – paklausi Tu manęs. Aš galėčiau drąsiai atsakyti, kad į lauką eiti buvo negalima... Tačiau juokauju! Į lauką buvo galima išeiti, tik negalima buvo susitikti su draugais. Išėjus reikėdavo būti su medicininėmis kaukėmis... Žinai, kai buvau mažytė ir matydavau odontologus ir kitus gydytojus, dėvinčius tas kaukes, tada labai jiems pavydėdavau. Bet tais metais, kai su tomis bjauriomis kaukėmis reikėdavo būti lauke, patikėk manimi, pasigailėjau, kad kažkada jiems pavydėdavau... Dar anksčiau negalėdavau išeiti iš namų be raktų, telefono ar piniginių, ir staiga nebegalėjau išeiti be to skudurėlio ant veido! Ypač pavasarį man nepatikdavo, kai reikdavo ją dėvėti, bet žiemą ji puikiai uždengdavo nosį ir bent jau nebuvo šalta... Dar visai gerai būdavo, jeigu netyčia pamiršdavai išsivalyti dantis. Ta kaukė puikiai tai paslėpdavo (žinoma, tik tuo atveju, jei teisingai ją dėvėdavai).

Karantinas truko neįsivaizduojamai ilgai. Stengdavausi apie jį negalvoti ir labai neliūdėti (nors būdavo beprotiškai nuobodu!). Reikėdavo nukreipti mintis, ir aš eidavau pasivaikščioti į parką. Ten „laisve“ mėgavosi ir kiti žmonės, bet aš laikydavausi tam tikro atstumo (tai irgi buvo vienas iš karantino reikalavimų). Niekaip negalėdavau suprasti tų žmonių, kurių kaukės buvo purvinos ir tokios suglamžytos, kad atrodydavo, jog jie jas iš šuns gerklės išsitraukė... Juk jos jau nieko neapsaugodavo bei... atrodė labai nepatraukliai... Mes vengdavome vieni kitų. Net į akis nebežiūrėdavome. Ir sveikintis atpratome.

Tačiau buvo ir gerų dalykų. Per karantiną aš pagaliau atradau laiko tam, ką jau seniai norėjau padaryti – susitvarkyti etikečių kolekciją ir įgyvendinti visokius tokius mažus, smulkius tikslus, kuriems jau labai seniai nerasdavau laiko... Per karantiną pradėjau rašyti laiškus į ateitį, nes... buvo apėmęs baisesnis laikinumo pojūtis.

Gerai, pripažinsiu – buvo labai skaudu, kad negalėjome susitikti su draugais ir šeimos nariais iš kitų miestų (taip pat viena karantino sąlygų), bet tai buvo puiki proga mums labiau pabendrauti su šeimos nariais, su kuriais gyvename viename name...

Šiandien atrodo, kad tas karantinas nebuvo jokia pasaulio pabaiga, kaip sakė mūsų kaimynė Onutė iš antro aukšto. Kartais žmonėms reikia išverti tokius išbandymus. Svarbiausia, nereikia per daug liūdėti, jeigu negali gyventi, kaip nori, ar susitikti su draugais. Juk visa tai kada nors baigsis ir vis tiek vėl susitiksime, o tuo labiau galima paskambinti vaizdo skambučiu ir pasišnekėti. Jeigu dar kada nors taip atsitiks, kad pasaulį ištikis tokia situacija ir Tu būsi atskirtas nuo draugų, tai niekada šito nepamiršk, ką papasakojau. Viskas yra pakeliama.

Tai toks įvykis buvo nutikęs gražiausiais mano vaikystės metais – 2020-2021-aisiais...

Labai Tavęs prašau – būk atsargus, plauk rankas ir stenkis nesusirgti. Kad tai nepasikartotų.

Su meile – Tavo mama Diana